

Sygn. akt II AKa 123/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020 r.

3. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

4. Przewodniczący: SSA Stanisław Stankiewicz (spr.)

5. Sędziowie: SA Małgorzata Jankowska

6. SO del. do SA Dorota Mazurek

7. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

8. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Stargardzie Magdaleny Matkowskiej

9. po rozpoznaniu w dniach 1 października, 12 listopada i 4 grudnia 2020 r. sprawy

10. J. K. (1)

11. oskarżonego z art. 296 § 3 k.k.. i inne

12. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

13. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

14. z dnia 4 lutego 2020 r. sygn. akt III K 363/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego J. K. (1) oraz od oskarżyciela posiłkowego (...) Serwis sp. z o. o. z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w częściach ich dotyczących, a w tym wymierza oskarżonemu opłatę za drugą instancję w kwocie 400 (czterystu) złotych.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Stanisław Stankiewicz SSA Małgorzata Jankowska

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 123/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt III K 363/18	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego J. K. (1), wnosząc apelację wskazał: „zaskarżam wyżej wymieniony wyrok w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pkt I w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności, na korzyść oskarżonego, - pkt II w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, na korzyść oskarżonego, - pkt III w części dotyczącej wymierzenia oskarżonemu kary 7 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

miesiący
pozbawienia
wolności, na korzyść
oskarżonego,

- pkt IV w
części dotyczącej
wymierzenia
oskarżonemu kary
łącznie 2 lat
i 3 miesiące
pozbawienia
wolności, na korzyść
oskarżonego” i na
podstawie 438 pkt 3
i 4 k.p.k. zarzucił:

„1) błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mający wpływ na
treść orzeczenia
poprzez:

- przyjęcie, że
oskarżony dopuścił
się zarzucanego mu
w pkt 1 części
wstępnej wyroku
czynu „działając
w celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej” „oraz
osobistej”, co w
konsekwencji -
miało wpływ na
zmianę kwalifikacji
prawnej
zarzucanego
oskarżonemu czynu,
a w konsekwencji na
wymiar orzeczonej
kary,

- przyjęcie, iż
oskarżony dopuścił
się zarzucanego mu
w pkt 1 części
wstępnej wyroku

	<p>czynu w okresie od 10 września 2010 r. do 31 sierpnia 2016 r., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że przestępcze działania oskarżonego miały miejsce przed rokiem 2014;</p> <p>2) rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, poprzez jej surowość, w sytuacji, gdy wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności warunki i właściwości osobiste oskarżonego wskazują, iż zasługuje on na wymierzenie kary w najniższym możliwym wymiarze.”</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacje wniesione przez obrońcę oskarżonego J. K. (1) oraz pełnomocnika</p>			

oskarżyciela
posiłkowego ((...)
Serwis sp. z o.o.
z siedzibą w
K.) nie zasługiwały
na uwzględnienie.
Merytorycznie
bezzasadne okazały
się bowiem zarówno
sformułowane w
nich zarzuty, jak
i przedstawiona
na ich poparcie
argumentacja. Stąd
(wobec braku innych
okoliczności, o
których mowa w art.
433 § 1 k.p.k.),
nie mogły one
implikować zmiany
zaskarżonego
wyroku w
pożądanym, przez
autorów skarg
odwoławczych
generalnym
kierunku, tj. -
obniżenia
orzeczonej wobec
oskarżonego J. K.
(1) kary łącznej
pozbawienia
wolności (obrońca),
względnie -
podwyższenia
wymiaru tej kary
(pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego),
ewentualnie zaś
skutkować, równie
oczekiwanym w
petitum apelacji
obrońcy -
rozstrzygnięciem
kasatoryjnym. W
tym ostatnim
aspekcie autor
(podmiot
profesjonalny)

skargi złożonej na korzyść oskarżonego, nie wskazał nawet, z jakich powodów i w oparciu o którą podstawę prawną (w świetle przepisu art. 437 § 2 k.p.k.), Sąd Apelacyjny miałby zdecydować „o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania”, skoro nie zasygnalizowano ani przyczyn z art. 439 § 1 k.p.k., ani (co oczywiste) z art. 454 k.p.k., ani też nie podkreślono perspektywy (konieczności) przeprowadzenia na nowo przewodu (sądowego) w całości (arg. ex art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

Z uwagi na to, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie złożył wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, Sąd Apelacyjny - na zasadzie art. 457 § 2 k.p.k.- odstąpił w tej części od sporządzenia pisemnych motywów swego orzeczenia.

Na wstępie przypomnieć należy rzecz oczywistą a

mianowicie, że w
środku
odwoławczym
należy zawsze
określić zakres
zaskarżenia, czyli
wskazać składniki
orzeczenia,
przeciwko którym
jest on skierowany,
albo brak
określonych
składników
orzeczenia
(rozstrzygnięcia),
który jest podstawą
wniesienia środka
odwoławczego.

Wymaga tego
bowiem przepis art.
427 § 1 in principio
k.p.k. W wypadku
zaskarżenia wyroku
określenie „w
całości” należy
odczytywać w
powiązaniu z treścią
art. 447 § 1
k.p.k., co oznacza,
że wyrok zaskarżony
co do winy -
zostaje zaskarżony
w całości. Natomiast
pojęcie zaskarżenia
„w części” (w
wypadku wyroku),
należy odczytywać
z uwzględnieniem
art. 447 § 1-3
k.p.k., co oznacza,
że gdy skarżący nie
kwestionuje winy,
a tylko inne
rozstrzygnięcia, to
zawsze zaskarża
wyrok w części.
Formułę „całość”
lub „część” należy
postrzegać w
układzie

podmiotowo-
przedmiotowym.

Wskazuje się, że
zaskarżenie
orzeczenia w części,
będzie dotyczyć
sytuacji zaskarżenia
co do niektórych
oskarżonych
(granice
podmiotowe), ale i
co do niektórych
czynów jednego lub
wielu oskarżonych
(granice
przedmiotowe).

Oznaczenie granic
zaskarżenia wytycza
zatem pole kontroli
w postępowaniu
odwoławczym (art.
433 § 1 k.p.k.), przy
czym do ustalenia
prawidłowego
zakresu zaskarżenia,
konieczne jest
dokonanie analizy
treści apelacji oraz
zarzutów w niej
ujętych, o ile takowe
sformułowano (zob.

J. Matras:
Komentarz do art.
425 Kodeksu
postępowania
karnego [w:] K.
Dudka [red.], J.
Matras: Kodeks
postępowania
karnego.

Komentarz. WKP
2020, LEX; D.
Świecki [red.]:
Kodeks
postępowania
karnego. Tom II.
Komentarz
aktualizowany,
LEX/el 2020). W
świetle powyższych

uwarunkowań
zauważyć należy,
że apelacja obrońcy
oskarżonego J. K.
(1) została, co do
zasady, niewłaściwie
(nieprecyzyjnie)
skonstruowana.

Wprawdzie na jej
wstępie zaznaczono,
iż wydany wyrok
zostaje zaskarżony
jedynie w części
(w zakresie kary),
in concreto w
zakresie: pkt. I -
w części dotyczącej
wymierzenia
oskarżonemu kary
2 lat pozbawienia
wolności; pkt II
- części dot.
wymierzenia 5
miesięcy ww. kary;
pkt. III – w części
dot. wymierzenia
7 miesięcy ww.
kary; oraz pkt.
IV – w części
dot. wymierzenia
oskarżonemu kary
łącznej 2 lat
i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności, to w
petitum apelacji
sformułowano nie
tylko (naturalny)
zarzut rażącej
niewspółmierności
kary z art. 438
pkt 4 k.p.k., ale i
dodatkowo – zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mający wpływ na
jego treść (art. 438
pkt 3 k.p.k.). W

tym zarzucie (nr 1) obrońca w ogóle zakwestionował okoliczność, że oskarżony J. K. (1) popełnił przypisany mu w pkt. I zaskarżonego wyroku czyn (z art. 296 § 1, 2, i 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (oraz osobistej), a także – okres popełnienia przestępstwa.

Niekonsekwencja autora apelacji polega zatem na tym, że pomimo pozornego wskazania, iż zaskarża wyrok jedynie w części, o jakiej mowa w treści art. 447 § 2 k.p.k., sformułował również zarzut błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie winy. W myśl art. 447 § 2 k.p.k. apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych, zaś zwrot „całość rozstrzygnięcia o karze”, odnosi się do także do orzeczenia o karze łącznej. Rzecz jednak w

tym, że niniejszej sprawie postawienie określonego zarzutu z art. 438 pkt 3 k.p.k. de facto oznaczało zaskarżenie ww. wyroku w całości, albowiem apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.). Jak już to wyżej zaznaczono, zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym wskazane zostały zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając art. 447 § 1-3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, 439, 440 i 455 k.p.k. Granice rozpoznania środka odwoławczego wyznaczone są zatem jego kierunkiem, zakresem zaskarżenia i podniesionymi zarzutami. Koresponduje z tym treść przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. W pierwszym z nich wskazano,

że sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej, zaś w drugim unormowaniu podkreślono, iż w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski sąd uznał za zasadne albo niezasadne. Dodatkowo, nie sposób przy tym pominąć, iż na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego J. K. (1) ostatecznie zmodyfikował (sprecyzował) swoje stanowisko oświadczając, że nie popiera (za zgodą oskarżonego) przedstawionego zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, zaś podtrzymuje wniesioną apelację wyłącznie w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary z art. 438 pkt 4 k.p.k. (słowem zawęży [redukuje] zakres zaskarżenia). Wprawdzie dopuszcza się możliwość częściowego cofnięcia środka

odwoławczego, ale w takim układzie procesowym, gdy sytuacja jest dość oczywista i środek taki jest „podzielny podmiotowo i przedmiotowo” (J. Matras: Komentarz do art. 431 k.p.k. i szeroko przywołana tam literatura i orzecznictwo). W takim zaś układzie procesowym Sąd Apelacyjny uznał, iż niezbędne (a także sprawiedliwe - art. 440 k.p.k.), będzie rozpoznanie również tych zarzutów apelacji, których obrońca już nie popierał.

Warto przede wszystkim zauważyć, że Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób zebrał w niniejszej sprawie kompletny materiał dowodowy, zaś na jakąkolwiek potrzebę jego uzupełnienia nie wskazywała żadna ze stron (w tym obrońca oskarżonego) i to zarówno na rozprawie głównej, we wniesionej apelacji, jak i w toku rozprawy odwoławczej. Z kolei w rzeczowym i logicznym uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd I

instancji
zaprezentował
całokształt
dowodów, które
zgromadził w toku
przeprowadzonego
postępowania,
następnie wskazał,
którym dowodom,
w jakim zakresie
i dlaczego dał
wiarę, którym zaś,
w jakiej części,
a także z jakich
przyczyn, wartości
tej odmówił,
sumiennie
przedstawił
dokonane ustalenia
faktyczne, należycie
wyjaśnił i omówił
podstawę prawną
poszczególnych
rozstrzygnięć
wyroku, jak i wymiar
kary (jednostkowych
i łącznej). Nie sposób
pomiąć, że obrońca
J. K. (1) nie
sformułował nawet
zarzutu obrazy art.
424 § 1 k.p.k., stąd
- w przekonaniu
sądu ad quem -
zaskarżone
orzeczenie nie tylko
poddaje się kontroli
instancyjnej, ale i
zdecydowana
większość
podnoszonych w
skardze
odwoławczej
okoliczności, nie
umknęła uwadze
sądu orzekającego,
skoro znalazły swoje
należyte
odzwierciedlenie w
pisemnych

motywach
zaskarżonego
wyroku. W tym
stanie rzeczy Sąd
Apelacyjny
bezsprene może się
generalnie do nich
szeroko odwoływać.
Trzeba bowiem
zauważyć, że sposób
wykonania
obowiązku
określonego w art.
457 § 3 k.p.k., jest
pochodną, z jednej
strony - jakości i
kompletności
wywodów zawartych
w uzasadnieniu
wyroku sądu I
instancji, zaś z
drugiej strony -
treści zarzutów
apelacji oraz
wspierającej ją
argumentacji (zob.
np. postanowienia
SN: z 25.04.2017r.,
V KK 423/16,
LEX nr 2288128;
z 01.06.2017r., III
KK 5/17, LEX
nr 2321862). Jeżeli
bowiem sąd
orzekający (w I
instancji) w swoim
uzasadnieniu
dokona
wszechstronnej i
kompleksowej oceny
wszystkich istotnych
okoliczności, tak
w zakresie ustaleń
faktycznych,
będących
konsekwencją oceny
materiału
dowodowego,
tudzież w sposób
pełny przedstawi

argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych samych elementach, które były już wcześniej kompleksowo rozważone (co wynika z uzasadnienia), uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie oraz odesłania do tej argumentacji, która dotyczy kwestii stanowiącej podstawę zarzutu apelacji. Rzecz bowiem w tym, że w przedmiotowej sprawie określone kwestie i problemy, stawiane w apelacji obrońcy J. K. (1), były już generalnie rozważone przez Sąd Okręgowy, także w tym zakresie, który stanowi osnowę (sedno) tej skargi odwoławczej. W takim zaś układzie, jeśli analiza dokonana przez sąd I instancji jest prawidłowa, wszechstronna i - w konsekwencji - trafna (a tak rzecz się ma w przedmiotowej sprawie), to sąd ad quem może w istocie nie mieć nawet żadnych „nowych” argumentów, które by można było

przedstawić
skarżącemu w
ramach
ustosunkowania się
do określonych
zarzutów
(postanowienia SN:
z 09.12.2016r., V
KK 308/16, LEX
nr 2186588; z
13.02.2017r., III
KK 491/16, LEX
nr 2273855, z
11.05.2017r., II KK
119/17, LEX nr
2350639; wyrok SN
z 24.04.2018r., V KK
384/17, nie publ.).

W przedmiotowej
sprawie Sąd I
instancji w sposób
prawidłowy nie tylko
zebrał, ale i rzetelnie
ocenił zebrany w
materiał dowodowy,
respektując regułę
wyznaczoną treścią
art. 7 k.p.k.
Przypomnieć należy,
że przekonanie sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną ww.
unormowania, jeśli
tylko: jest
poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całokształtu
okoliczności sprawy;
stanowi wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających,
zarówno na korzyść,
jak i niekorzyść

oskarżonego; jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (zob. postanowienia SN: z 01.09.2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010/1/1653; z 18.12.2012 r., III KK 298/12, LEX nr 1232292; z 28.04.2015 r., II KK 89/15, LEX nr 1682543; z 15.03.2018 r., II KK 91/18, LEX nr 2473785; z 11.04.2018 r., IV KK 104/18, LEX nr 2498022).

Tymczasem obrońca J. K. (1), pomimo obszerności wniesionej apelacji, racjonalnie nie wykazał, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został in concreto dotrzymany i zamiast tego przedstawił własną, wyłącznie wybiórczą, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji, ocenę materiału dowodowego, nie wykazując istotnych nieprawidłowości w rozumowaniu

organu
orzekającego.

Nie sposób pominąć, że na wcześniejszym etapie postępowania jurysdykcyjnego, obrońca nie kwestionował jakichkolwiek ustaleń poczynionych w skardze oskarżyciela publicznego (akcie oskarżenia) i postulował nawet na pierwszym terminie rozprawy głównej (vide protokół rozprawy z dnia 4 marca 2019 r.), zastosowanie wobec oskarżonego J. K. (1) instytucji dobrowolnego poddania się karze (art. 335 § 1 k.p.k.), co jednak finalnie nie nastąpiło z uwagi na to, że prokurator domagał się wówczas orzeczenia wyższej (niż proponowany 1 rok) kary łącznej (3 lat pozbawienia wolności).

Nieuprawniony i nieprzejrzysty był sformułowany w omawianej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Twierdzenia obrońcy i wskazywanie na zebrany w sprawie materiał

dokumentarny, a w tym wystawione faktury (wynikające z transakcji z firmą Handel (...) oraz spółka (...) sp. z o.o.), umowy o pracę, a wreszcie wnioski opinii biegłego z zakresu księgowości, z zakwestionowaniem okoliczności, że „(...) przed rokiem 2014 doszło do nieprawidłowości wywołujących szkodę w majątku pokrzywdzonej spółki wywołanym świadomym działaniem oskarżonego” (s. 6 apelacji), zdają się również wskazywać, na artykułowanie obrazy przepisów postępowania (naruszenie art. 410 k.p.k.), pomimo, że in concreto zarzut taki formalnie nie został wprost sformułowany w petitum apelacji. Celowe wydaje się zatem w przypomnienie, że ww. przepis zobowiązuje sąd do oparcia swojego rozstrzygnięcia na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że po prawidłowym przeprowadzeniu postępowania

dowodowego, sąd
przystępując do
narady nad
orzeczeniem winien
mieć „w polu
widzenia” wszystkie
istotne dla tego
rozstrzygnięcia
dowody oraz
wynikające z nich
okoliczności
faktyczne. Jednakże
ów obowiązek nie
może zostać
prawidłowo
zrealizowany
wówczas, gdy każda
z okoliczności,
wynikających z
przeprowadzonego
przewodu sądowego,
widziana jest
osobno, niejako w
sposób wyizolowany
i w zupełnym
oderwaniu od
wszystkich
okoliczności
pozostałych, a takie
przecież spojrzenie
przedstawia obrońca
oskarżonego J. K.
(1). Tego typu
swoiste
atomizowanie
dowodów i
okoliczności, z
założenia wyklucza
bowiem możliwość
dokonania oceny
całokształtu tychże
dowodów w sposób
zgodny z zasadami
prawidłowego
rozumowania, jak
tego wymaga art.
7 k.p.k. Jest
oczywiste, że
separacja
poszczególnych

dowodów oraz
wynikających z nich
faktów, ignorowanie
ich wzajemnego
powiązania i
zależności,
powoduje iż będące
przedmiotem osądu
zdarzenie przestaje
być spójnym ciągiem
następujących po
sobie i wzajemnie
powiązanych
elementów
faktycznych. Wydaje
się też, mając na
względzie choćby
lojalność procesową,
że strona
postępowania,
zarzucająca sądowi
orzekającemu w
środku
odwoławczym błędy
w ustaleniach
faktycznych, nie
może sama,
przeprowadzając
wywód
kwestionujący
kompletność i
trafność oceny
dowodów,
dokonanej przez
ten sąd, postępować
w sposób z
nimi sprzeczny,
w szczególności
poprzez ignorowanie
zasadniczych
dowodów oraz
tendencyjną ocenę
znaczenia innych
dowodów (dla
rozstrzygnięcia), w
wyniku przyjęcie
pewnej, jedynie
hipotetycznej, ale
korzystnej dla strony
tezy, iż „(...)

brak jest wykazania, że przed rokiem 2014 dochodziło do nadużywania przez oskarżonego uprawnień wynikających z umowy o prace powodujących straty w majątku (...) Serwis sp. z o.o., nie można zgodzić się z ustaleniami Sądu, iż zarzucany oskarżonemu czyn w pkt I części wstępnej wyroku miał miejsce przez cały okres zatrudnienia tj. od 10 września 2010 r. do 31 sierpnia 2016 r.” (str. 6) a tak właśnie, jedynie w sferze przypuszczeń i hipotez - w ocenie sądu ad quem, skonstruowana i poprowadzona została argumentacja w omawianej apelacji.

Jak już wyżej zaznaczono, obrońca oskarżonego J. K. (1) z siebie tylko wiadomych powodów, w sposób nieuprawniony akcentuje, iż do 30 kwietnia 2015 r. przełożeni nie żadnych zastrzeżeń do pracy oskarżonego, rzekomo nie wykazano, aby w wyniku nadużycia uprawnień, J. K. (1) spowodował

straty w majątku pokrzywdzonej firmy w okresie od 10 września 2010 r. do 31 sierpnia 2016 r. , zaś w szczególności „(...) badane transakcje z firmą Handel (...) oraz spółką (...) sp. z o.o.” nie wykazały, aby przed rokiem 2014 doszło do nieprawidłowości wywołujących szkodę w majątku pokrzywdzonej spółki wywołanym świadomym działaniem oskarżonego”.

Twierdzenia te były jednak zupełnie gołosłowne, skoro w ogóle nie odnosiły się do treści bardzo obszernej i rzetelnej opinii biegłego z zakresu księgowości (k. 521,1085-1216), dowodów osobowych (m.in. zeznań T. G., P. F., R. G., T. S., K. S., A. Ś.) i licznych dowodów dokumentarnych, należycie przedstawionych i ocenionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Biegła z zakresu księgowości wprost wskazała, że na podstawie dowodowych faktur wydawano towar z magazynu (faktury nie zostały opłacone), a nadto

faktury zostały wystawione w celu pokrycia braków magazynowych dotyczących papierosów niskomarżowych. Z analizy biegłej jasno wynika, że pokrzywdzona spółka doznała szkody, której źródłem były dwie przyczyny – braki towaru w magazynie oraz tzw. „puste faktury” wystawiane przez oskarżonego na rzecz innych kontrahentów. Z opinii biegłej wynika, że miało to miejsce bez wątplenia w określonym w wyroku czasie - wskazanym uprzednio w akcie oskarżenia (a wydaje się nawet, że i wcześniej - od 13.08.2010 r. do 31.08.2016 r.), zaś łączna wartość szkody (w wyniku działania) oskarżonego J. K. (1), rzeczowo wyliczona przez biegłą - wyniosła 4.706.986,76 zł (zob. opinie z zakresu księgowości k. 521, 1085-1200, s. 1-7 uzasadnienia SO). Zupełnie niezrozumiałe i nieuzasadnione jest też akcentowanie, dopiero w

wywiezionej apelacji, rzekomych wątpliwości ogniskujących się wokół opinii ww. biegłej, skoro wcześniej, w toku długiego postępowania, obrońca nie zgłaszał jakichkolwiek w tej mierze zastrzeżeń i nie postulował nawet wezwania ww. biegłej na rozprawę. Wydaje się też, że nie jest obowiązkiem sądu działanie za stronę, którą reprezentuje profesjonalny podmiot, zaś aktywność dowodową obrońcy (w perspektywie art. 167 k.p.k.), uznać należy wręcz za jego obowiązek. Nie do zaakceptowania jest zatem taki stan rzeczy w którym obrońca, zachowując się pasywnie, liczy jedynie na inicjatywę ze strony sądu, by następnie swoje ewentualne zastrzeżenia podnieść dopiero w apelacji (zob. postanowienia SN: z 14.12.2017r., V KK 411/17, LEX nr 2417599; z 04.02.2015r., V KK 318/14, LEX nr 1652730). Brak jakiegokolwiek aktywności obrońcy w kierunku

wnioskowania o
dopuszczenie np.
dowodu z
uzupełniających
opinii ww. biegłej,
nie może czynić
zasadnym zarzutu
błędu w ustaleniach
faktycznych. Nie
sposób wreszcie
pominąć, że na
rozprawie
odwoławczej ani
obrońca, ani
oskarżony nie
domagali się
wezwania ww.
biegłej, nie
artykułowali
jakichkolwiek
wątpliwości
związanych z
wydaną opinią (z
zakresu
księgowości), co
więcej - akceptowali
wszystkie jej
ustalenia oraz
przedstawione
wnioski.

Zupełnie bezzasadne
było również
postawienie przez
autora apelacji
zarzutu błędnych
ustaleń faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, poprzez
przyjęcie, że
oskarżony J. K.
(1) dopuścił się
czynu przypisanego
mu w pkt. 1 wyroku
„działając w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej” oraz
„osobistej”.
Generalnie

przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień - w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego - dopuszczono się w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Tymczasem sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu obrońcy, w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd, a w zasadzie jedynie na wybiórczym i dowolnym potraktowaniu wyjaśnień oskarżonego J. K. (1), nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych. Słowem, nie jest ani wystarczające,

ani też skuteczne jedynie teoretyczne i gołosłowne wysłowienie pewnych hipotetycznych możliwości i na tej tylko podstawie formułowanie zarzutu, że ustalenia sądu są błędne. Każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, zaś sąd byłby uwikłany w niekończące się i w wielu wypadkach nieefektywne oraz całkowicie nierealne procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania. Sąd Apelacyjny podziela też ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu

orzeczenia, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się także sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (zob. wyrok SN z 20.02.1975 r., II KR 335/74, OSNPG 1975/9/84, wyrok SN z 22.01.1975 r., I KR 19/74, OSNKW 1975/5/58). Temu jednak zadaniu skarżący nie sprostał. Trafne były zatem ustalenia Sądu I instancji (s. 8-10) co do tego, że oskarżony J. K. (1), popełnił przypisany mu czyn działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz osobistej w rozumieniu art. 296 § 2 k.k. (notabene w ślad za wnioskiem prokuratora). Obrońca zdaje się nie dostrzegać, iż przez korzyść majątkową należy rozumieć, zgodnie z brzmieniem art. 115 § 4 k.k., korzyść dla sprawcy, innej osoby fizycznej lub prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub grupy osób

prowadzącej zorganizowaną działalność przestępczą. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku lub uniknięcie strat albo zmniejszenie obciążeń (zob. W. Wróbel [red.], A. Zoll [red.]: Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). W realiach przedmiotowej sprawy oskarżony J. K. (1) sam przyznał, iż sprzedawał wyroby tytoniowe (tzw. papierosy niskomarżowe), stanowiące własność pokrzywdzonej spółki, w ilościach i po cenach innych (tj. zaniżonych), niż ilości i ceny wskazane w dokumentach towarzyszących tym transakcjom (w tym dokumentach księgowych w postaci faktur VAT, dokumentach WZ oraz dotyczących ewidencji stanów magazynowych), zaś powstałe braki towaru - ukrywał

poprzez dokonywanie ich rezerwacji na kartotece XRezerwacja w systemie sprzedażowym (...) Serwis Sp. z o.o. oraz - poprzez wystawianie nierzetelnych faktur na wskazane w zarzucie podmioty. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości ustalenie, iż oskarżony, wystawiając „puste” faktury na takie podmioty jak: T. J. H., V. A. D., (...) spółka cywilna, (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., Handel Artykułami Przemysłowymi A. Ś., A. M. Handel (...) z/s w S., J. i S-ka spółka cywilna, tudzież sprzedając papierosy niskomarzowe poniżej ustalonej ceny minimalnej, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej.

Chybiony okazał się również podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. W tym miejscu ponownie przypomnieć należy,

że rażąca
niewspółmierność
kary zachodzi wtedy,
gdy suma
zastosowanych kar i
środków karnych za
przypisane
oskarżonemu
przestępstwo nie
uwzględnia
należycie stopnia
winy i społecznej
szkodliwości czynu
oraz nie realizuje
w wystarczającej
mierze celu kary w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, z
jednoczesnym
uwzględnieniem
celów
zapobiegawczych i
wychowawczych,
jakie kara ma
osiągnąć w stosunku
do oskarżonego. W
rozumieniu przepisu
art. 438 pkt 4
k.p.k. kara rażąco
niewspółmierna, to
przecież taka kara,
której nie da się
wprost
zaakceptować z
powodu różnicy o
randze zasadniczej.
Owa rażąca
niewspółmierność
kary zachodziłaby
jedynie wówczas,
gdyby na podstawie
ujawnionych
okoliczności, które
powinny mieć
zasadniczy wpływ na
wymiar kary, można
było przyjąć, że

wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. (art. 85a k.k.), tudzież zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Nie chodzi tu zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnice tak zasadniczej natury („bijące w oczy”), iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu - „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (zob. np. wyroki SN: z 30.11.1990r., WR 363/90, OSNKW 1991/7-9/39; z 02.02.1995r., II KRN 198/94, OSP 1995/6/18; z 06.10.1994r., II KRN 189/94, Prok. i Pr. 1995/5/18). Tymczasem, w przekonaniu sądu ad quem, taka

sytuacja nie zachodzi w przedmiotowej sprawie. Warto zauważyć, że obrońca artykułuje jedynie rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej, nie zaś orzeczonych wcześniej także wobec J. K. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności. W zakresie tych ostatnich nie stawia żadnych konkretnych zarzutów, a jedynie postuluje ich odpowiednie obniżenie. Tym niemniej lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd Okręgowy ferując określone rozstrzygnięcia, miał na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary (tak jednostkowych, jak i kary łącznej), zarówno te obciążające, jak i łagodzące oraz nadał im właściwą rangę. W sposób prawidłowy ocenił zarówno stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, jego właściwości i warunki osobiste

oraz pozostałe okoliczności istotne dla wymiaru kary. W rezultacie Sąd I instancji wymierzył karę czyniącą zadość wszelkim wymaganiom określonym w art. 53 k.k., a represja tak ukształtowana nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową. Warto przypomnieć, że miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar ale zakres sankcji karnej przewidzianej przez ustawodawcę za dany typ przestępstwa. Skarżący nie wskazał przy tym na żadne fakty, które generalnie pozostałyby poza polem rozważań tegoż Sądu i jednocześnie prowadziłyby do odmiennych, niż zawarte w zaskarżonym wyroku, wniosków co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności (tudzież kar jednostkowych). Zauważyć należy, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący wskazano, jakie okoliczności Sąd I instancji potraktował w

stosunku do oskarżonego obciążająco, a jakie łagodząco i czym kierował się wymierzając J. K. (1) poszczególne kary pozbawienia wolności: w wymiarze 2 lat (za czyn przypisany w pkt. I wyroku); 5 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn w pkt. II wyroku) oraz 7 miesięcy (za ciąg przestępstw w pkt. III), a następnie karę łączną pozbawienia wolności - w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy (s. 9-10 uzasadnienia SO). W szczególności Sąd I instancji słusznie przyjął, jako okoliczności obciążające, działanie przeciwko pracodawcy, z wykorzystaniem pełnionej funkcji, przez bardzo długi okres czasu, jak również wysokość szkody wyrządzonej przez oskarżonego w mieniu spółki (...) Sp. z o.o. w kwocie 4.706.986,76 zł, która dotychczas, co do zasady, nie została naprawiona (poza wpłaceniem 2.500 zł - s. 10 uzasadnienia SO. Warto także zauważyć, że wbrew odmiennym

twierdzeniom obrońcy, przy miarkowaniu wymiaru kary uwzględniono także szereg okoliczności łagodzących, zachodzących po stronie oskarżonego (ponownie jedynie akcentowanych przez obrońcę w apelacji), a w tej mierze: przyznanie się do winy i złożenie wyjaśnień, pozytywny wywiad środowiskowy, prowadzenie ustabilizowanego trybu życia, wykonywanie pracy zarobkowej i utrzymywanie rodziny, a nadto uprzednią niekaralność. Wywody apelacji ograniczają się de facto jedynie do uwypuklenia sylwetki oskarżonego, jego niekaralności, warunków osobistych, sytuacji rodzinnej, socjalnej i zawodowej. Wprawdzie zdaniem obrońcy nie uwzględniono należycie tych wszystkich okoliczności, a w tym m.in. tego, że J. K. (1) pracuje, posiada na utrzymaniu rodzinę i 4 małoletnich dzieci, jednakże do odmiennych

wniosków prowadzi
lektura pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku wskazująca,
że i te okoliczności
generalnie miał na
uwadze Sąd I
instancji (s. 9
uzasadnienia SO).
Pożądanego przez
obrońcę skutku nie
mogło też odnieść
podniesienie
rzekomo nowego
argumentu, że
oskarżony od
dłuższego czasu
pozostaje pod opieką
psychiatryczną,
skoro Sąd I instancji
sam zlecił przecież
sporządzenie
odpowiedniej opinii
sądowo-
psychiatrycznej
przez dwóch
biegłych lekarzy
psychiatrów,
rzeczowe i
stanowcze wnioski
tej opinii nie
były kwestionowane
przez żadną ze
stron, co więcej
przed zamknięciem
przewodu strony
zgodnie oświadczyły,
że nie żądają
uzupełnienia
przewodu sądowego
(zob. protokół
rozprawy z dnia 31
stycznia 2020 r.).

Obrońca akcentując
pozytywną sylwetkę
J. K. (1) zdaje
się przy tym
nie dostrzegać, że

realizacja
powinności
określonej w art.
85a k.k. oznacza,
że sąd przy
ustalaniu wysokości
kary łącznej musi
mieć na uwadze
zarówno właściwości
i warunki osobiste
oskarżonego,
tudzież i rodzaj oraz
ilość popełnionych
przez niego
przestępstw.
Również i w tej
mierze zaskarżone
stanowisko Sadu I
instancji
(dostrzegające
związki podmiotowo
- przedmiotowe),
wskazujące na
potrzebę
zastosowania zasady
asperacji jest trafne
(s. 9 uzasadnienia
SO). Istota
wychowawczego i
zapobiegawczego
(prewencyjnego)
oddziaływania kary
polega na
wpływanu, także
poprzez jej
niezbędną surowość
(nie zaś pobłażliwą
łagodność), na
potrzebę
uzmysłowienia
oskarżonemu
konieczności
ponoszenia
konsekwencji
własnych działań
oraz zapobieganie
ponownemu wejściu
na drogę
przestępstwa.
Nadto, daje ona

należyty wyraz
negatywnej oceny
tego typu
przestępczych
zachowań, przez
co kara winna
realizować cel
wychowawczy,
poprzez
ukształtowanie
odpowiedniej
postawy
oskarżonego wobec
własnego czynu.
Zdaniem sądu
odwoławczego
wymierzona J. K. (1)
kara łączna czyni też
zadość społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,
spełniając swe
zadania w zakresie
prewencji
generalnej,
polegającej na
kształtowaniu w
społeczeństwie
przekonania o
nieuchronności kary
sprawiedliwej i
tworzącej atmosferę
zaufania do
obowiązującego
systemu prawnego.
Warto zauważyć, że
sama subiektywna
surowość orzeczonej
wobec oskarżonego
kary, jeśli jest
ona uzasadniona
dyrektywami, o
których mowa w
treści art. 53 k.k.
(art. 85a k.k.),
nie może stanowić
skutecznego zarzutu
apelacyjnego, jeśli
kwestionująca jej
wymiar strona nie

wykaże, iż kara ta, zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana za wyjątkowo niesprawiedliwą i zbyt drastyczną.

Reasumując, wymierzona oskarżonemu J. K. (1) kara łączna 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, respektuje wskazania art. 85a k.k. i art. 91 § 2 k.k., jest wyważona, adekwatna i jak najbardziej sprawiedliwa. W ocenie sądu ad quem tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego i powinna ona zarazem wywołać w świadomości J. K. (1) przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara tego rodzaju będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele

<p>prewencji ogólnej. W tej sytuacji jakiegokolwiek łagodzenie, orzeczonej wobec oskarżonego J. K. (1), kary łącznej pozbawienia wolności (a wcześniej też - kar jednostkowych) byłoby, ze społecznego punktu widzenia (i prewencyjnego oddziaływania kary) - zupełnie niezrozumiałe.</p> <p>Mając na uwadze zaprezentowane wyżej względy, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i:</p> <p>„1) usunięcie dokonanych przez Sąd I instancji modyfikacji opisu czynu w pkt I wyroku poprzez ich wyeliminowanie;</p> <p>2) obniżenie kary i wymierzenie oskarżonemu następujących kar: - za czyn z art. 296 §1 i 3 k.k. w zb. z art. 271 §3 k.k. w zw. z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

art. 11 §2 k.k. i art. 12 k.k. określony w pkt I wyroku - kary 1 roku pozbawienia wolności,

- za czyn z art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. określony w pkt II wyroku kary 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn określony w pkt III wyroku opisany w pkt 3 i 4 części wstępnej wyroku, przyjmując w ciągu przestępstw na podstawie art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. kary 2 miesięcy pozbawienia wolności,

3) na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt I, II i III wyroku i przy zastosowaniu pełnej absorpcji wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności”,

ewentualnie „o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.		
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego J. K. (1) nie przedstawiono żadnych racjonalnych argumentów, które wskazywałyby, że rzeczywiście zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosków tej skargi odwoławczej. Wnioski te okazały się nietrafne, skoro nie zostały poparte merytorycznie zasadnymi zarzutami i właściwą argumentacją. Nieuzasadniony był też postulat uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, skoro nie zaistniały jakiegokolwiek przesłanki z art. 437 § 2 k.p.k.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		

ROZSTRZYGNIĘCIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocyZwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Reasumując, wszystkie zaprezentowane wyżej względy spowodowały, że apelacja wniesiona przez obrońcę J. K. (1) okazała się bezzasadna (podobnie, jak i skarga odwoławcza sporządzona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego) stąd Sąd Apelacyjny, wobec braku innych przyczyn z art. 435, art. 439 § 1, art. 440 oraz art. 455 k.p.k., zaskarżony wyrok, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., jako trafny, słuszny i sprawiedliwy - utrzymał w mocy.

**1.8. Zmiana
wyroku sądu**

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
0.1. Uchylenie wyroku pierwszej instancji	5.3. sądu		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.9. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt II	O kosztach za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto, na podstawie art. 626 § 1, art. 627, art. 636 § 2 i art. 633 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r.		

o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t. ze zm.) w ten sposób, że zasądzono od oskarżonego J. K. (1) oraz od oskarżyciela posiłkowego, na rzecz Skarbu Państwa, koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących, a w tym wymierzono oskarżonemu opłatę w kwocie 400 zł za drugą instancją. Brak było bowiem racjonalnych powodów do uznania, że uiszczenie tych należności byłoby, w jego aktualnej sytuacji majątkowej, zbyt uciążliwe.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

7. PODPIS

SSO del. Dorota
Mazurek SSA
Stanisław
Stankiewicz SSA
Małgorzata
Jankowska

1.10. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku sądu I instancji		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana